

werd hij hoofd van de juridische afdeling van het secretariaat van de Volkenbond, van '25 tot '29 fungeerde hij als Hoge Commissaris van de volkerenorganisatie in Danzig. Van Hamel had zijn twee zoons (de oudste, Gerard, werd ambtenaar van de buitenlandse dienst) gedeeltelijk scholen in het buitenland laten bezoeken maar hun toch vóór alles liefde voor het vaderland bijgebracht. Hij was een intense patriot en een groot vereerder van het Huis van Oranje.

Zijn zoon Lodo die in juni '15 geboren was, werd marine-officier en was als zodanig in de meidagen van '40 in IJmuiden gestationeerd. Hij voer weg op de avond van de 14de, bereikte Engeland en maakte zich van daaruit bijzonder verdienstelijk bij de evacuatie uit Duinkerken; enkele malen ging hij met een klein bootje heen en weer om Engelse militairen op te halen. Zijn moed en koelbloedigheid gaven hem een uitstekende naam in Engelse kring. Begin juli werd hem in opdracht van van 't Sant gevraagd of hij bereid was, als geheim agent naar bezet gebied te gaan teneinde er enkele spionagegroepen op te richten. 'Ik mag en moet er lang over nadenken', schreef van Hamel in zijn dagaantekeningen,

'maar weet bij voorbaat dat ik het dan toch ook zou doen, dus zeg ik meteen ja. Het is verleidelijk en opwindend. Ik leer een nieuw axioma: geld speelt geen rol, en nog een tweede: tijd speelt geen rol.'¹

Nu, wat dat laatste betreft: er werd spoed gezet achter zijn missie. Eind augustus sprong hij des nachts in de buurt van Hillegom af. Hij had evenals van Brink maar weinig geld bij zich; voorts een paspoort op naam van een 'Willem van Dalen' die op 29 februari 1915 (een niet-bestaande datum!) in Rotterdam geboren zou zijn. Zijn zender raakte ietwat defect bij de landing en de meeste personen met wie hij zich volgens de instructies die hij in Londen ontvangen had, in verbinding stelde, waren niet tot medewerking bereid.

november '40 per parachute in Gaasterland gedropt waar hij vaak gejaagd had. De gemeenteveldwachter en een jachtopziener hielpen hem uitstekend, maar alle aanloopadressen die hij meegekregen had, bleken onbruikbaar, bovendien deugden zijn identiteitspapieren niet. Van Brink dook toen bij zijn ouders in Wassenaar onder. Tot april '41 kon hij enkele tientallen telegrammen naar Engeland zenden. Eind november '41 verliet hij Nederland en in september '42 was hij weer in Londen. Curieus is het dat van Brink één keer van Wassenaar uit een *lift* naar Den Haag kreeg van Rauter die tegenover van Brinks ouders woonde; Rauter wilde, aldus van Brink, 'met de burens goede vrienden blijven en stuurde wel eens bloemen uit zijn tuin die mijn moeder echter altijd weigerde.' (getuige C. H. van Brink, *Eng.*, dl. IV c, p. 912)

¹ L. A. R. J. van Hamel: 'Dagaantekening', 5 juli 1940.